

obvyklá cena nemohla arci přicházeti v úvahu cena vyvolaná snahami předražovacími. Všeobecné zvýšení ceny nelze však vylučovati z ceny obvyklé. V této souvislosti budiž poukázáno na nařízení vlády ze dne 25. června 1920 čís. 415 sb. z. a n., dle něhož zavedené zase nejvyšší ceny pro prodej jatečného skotu byly stanoveny dle jakosti až na 7 K 40 h, 8 K 90 h a 10 K 50 h za 1 kg živé váhy, a že pro drobný prodej masa byla dosavadní maximální cena zvýšena z 15 K na 17 K za 1 kg. Zmateční stížnost, tvrdící, že nalézací soud dává pojmu obvyklé ceny nesprávný výklad, je tudíž odůvodněna i bylo jí vyhověti, rozsudek v odsuzující části zrušiti a věc postoupiti příslušnému nyní soudu okresnímu (§ 288 č. 3 tr. ř.).

Čís. 470.

Zahájení lesa ve smyslu §u 174 II. lit. d) tr. zák. musí skutečně překážeti pachateli, by se nedostal do držby dříví.

(Rozh. ze dne 4. června 1921, Kr I 282/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací, jednaje v ústním líčení o zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Táboře ze dne 25. ledna 1921, jímž stěžovatel uznán byl vinným zločinem krádeže dle §§ 171, 174-II. d) tr. z.), zrušil dle §u 290 tr. ř. rozsudek nalézacího soudu co do kvalifikace skutku jako zločin a uznal obžalovaného vinným pouze přestupkem krádeže.

Důvody:

Rozsudek soudu první stolice jest dle §u 281 čís. 10 tr. ř. — ku kterému zmatku sluší hleděti ve prospěch obžalovaného dle §u 290 tr. ř. z moci úřední — zmatečným, poněvadž při správném právním posouzení měl obžalovaný odsouzen býti vzhledem k ceně 200 K nepřevyšující jen pro přestupek, nikoli pro zločin krádeže. Rozsudek odvozuje zločinnou kvalifikaci krádeže dle §u 174 II. lit. d) tr. zák. z okolnosti, že modřín odcizen byl ze zahájeného lesa. Již okolnost, že kvalifikace §u 174 II. lit. d) tr. zák. pojata jest mezi okolnosti, činící krádež zločinem »z nebezpečnější povahy činu« a že zařazena jest v §u 174 tr. zák. bezprostředně za krádeží věcí »uzamčených«, vyplývá, že nestačí pro použití §u 174 II. d) tr. zák. zahájení pouze takové, jež by označovalo snad toliko hranice nebo jen jaksi symbolicky dávalo na jevo vůli vlastníkovi, vlastnictví své důrazně hájiti, nýbrž že zahájení musí činiti skutečnou překážku pro pachatele, dostati se do držení dříví a je z lesa odejmouti, překážku, která by se co do intensity alespoň přibližovala uzávěře jiných předmětů. O takové překážce nemůže však býti patrně řeči v tomto případě, kde rozsudek zjišťuje, že les jest prostě příkopem zahájen, a to tak, že obžalovaný mohl odvésti modřín dle stop na místě samém na voze, ve kterém byl zapřažen pár koní. Zahájení lesa příkopem, jenž nepřekáží, aby pachatel do lesa a z lesa jel s vozem o páru koní, nemůže vůbec přijíti v úvahu jako překážka provedení krádeže dříví, která by mohla opodstatniti kvalifikaci dle §u 174 II. d) tr.

zák. a byl tudíž ve zjištěné krádeži shledán jen přestupek krádeže. Bylo proto, používajíc §u 290 tr. ř., rozsudek v rozsahu shora vyznačeném zrušiti jako zmatečný a ve věci samé zavésti, jak shora uvedeno.

Čís. 471.

Trestová sazba první věty §u 88 tr. zák. jest sazbou jednotnou.

(Rozh. ze dne 4. června 1921, Kr I 329/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 3. března 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí dle §u 87 tr. z., mimo jiné z těchto

důvodů:

S hlediska důvodu zmatečnosti dle čís. 11 §u 281 tr. ř. namítá stížnost, že nalézací soud, nezjistiv velikosti zlomyslnosti a mimořádného nebezpečí jako podmínek použití vyšší trestní sazby §u 88 tr. zák., uznal neprávem na trest vyšší, než ukládá na zločin dle §u 87 tr. z. první (nižší) sazba §u 88 tr. zák. Stížnost vychází především z mylného názoru, jakoby první věta §u 88 tr. zák. stanovila na zločin dle § 87 tr. zák. dvě různé sazby trestní. Tomu není tak. O několika různých sazbách trestních může býti řeč jen tam, kde zákon tresty, stanovené na ten který zločin, dělí v jednotlivé, navzájem přesně ohraničené, v jeden celek se nepojící trestní sazby, při čemž použití jedné nebo druhé z nich určeno je přitěžujícími nebo polehčujícími okolnostmi, v zákoně jmenovitě uvedenými. Neobsahuje dle toho dvou různých sazeb trestních první věta §u 88 tr. zák., která stanoví jako trest těžký žalář od jednoho až do pěti let, dle velikosti zlomyslnosti a nebezpečí až do deseti let. Tomu nasvědčuje mimo doslov trestního ustanovení samotného i ta okolnost, že zlomyslnost a nebezpečí, jichž velikostí řídí se dle ustanovení toho výše trestu v konkrétním případě, náležejí mezi ony skutečnosti, které i dle §u 43 tr. zák. slouží jen jako všeobecné měřítko velikosti zločinu, kdežto zvláštní okolnosti přitěžující vypočítávají §§ 44 a 45 tr. zák. Byl tudíž nalézací soud oprávněn, vyměřiti obžalovanému trest dle této jednotné sazby trestní, tedy v trvání jednoho roku až do deseti let. Soud při tom vzal zřetel na velikost zlomyslnosti obžalovaného, která vyznačena je v rozhodovacích důvodech i jako bezohledná, a na veliké, velmi vážné nebezpečí jeho činu; je tudíž bezpodstatnou i výtkou stížnosti, jako by byl soud těchto podmínek zvýšené trestnosti činu, o nichž rozhoduje dle volného uvážení výsledků hlavního přelíčení, nezjistil.

Čís. 472.

Ku zločinu veřejného násilí dle §u 87 tr. zák. nevyžaduje se delší přípravy, stačí i okamžité rozhodnutí.

Po stránce subjektivní se nevyžaduje, by úmysl pachatelův přímo směřoval na přivodění nebezpečí, stačí, že pachatel dopustil se činu, ač věděl, že z něho může nebezpečí vzejítí.